

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA

MÁSODIK SEKCIÓ

HÁBENCZIUS kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(44473/06. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2014. október 21.

Ezen ítélet az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdésében foglalt körülmények beálltával válik véglegessé. Szerkesztői változtatás alá eshet.

HÁBENCZIUS kontra MAGYARORSZÁG ÍTÉLET

A Hábenczius kontra Magyarország ügyben

az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Kamaraként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:

Guido Raimondi, *Elnök*,

Işıl Karakaş,

András Sajó,

Nebojša Vučinić,

Egidijus Kūris,

Robert Spano,

Jon Fridrik Kjølbro, *bírák*,

és Stanley Naismith, *Szekció Hivatalvezető*

2014. szeptember 16-án tartott zárt ülésen lefolytatott tanácskozását követően

az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy, a Magyar Köztársaság ellen benyújtott kérelem (44473/06. sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. cikke alapján egy magyar állampolgár, Hábenczius Marianne („a kérelmező”) 2006. október 18-án terjesztett a Bíróság elé.

2. A kérelmezőt Róth M., Budapesten praktizáló ügyvéd képviselte. A Magyar Kormányt („a Kormány”) Tallódi Z. kormányképviselő képviselte a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumból.

3. A kérelmező azt állította, hogy az ellene folytatott büntetőeljárás tisztességtelen volt és időben elhúzódott. Azt állította továbbá, hogy laptopja lefoglalása indokolatlan volt és túl hosszú ideig tartott, amelynek eredményeként értéke csökkent.

4. 2013. február 5-én a kérelem közlésre került a Kormány felé.

A TÉNYEK

I. AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI

5. A kérelmező 1969-ben született és Budapesten él.

6. Az érintett időszakban a kérelmező az Egyesült Államokban élt. 2001. január 14-én látogatás céljából érkezett Magyarországra. Magával hozta laptopját, amelyet 2001. január 9-én vásárolt az Egyesült Államokban 1.624 dollárért (amely körülbelül 1.500 euró (EUR) összegnek felelt meg akkor). A kérelmező a repülőtéri vámhatóságnak nem jelentette be a laptopot, mivel véleménye szerint az vámmentes „úti holminak” minősült az 1995. évi C. törvény 110. szakasza és a törvény végrehajtási rendelete 185. szakasz (3) bekezdése alapján.

7. Annak ellenére, hogy a kérelmező tájékoztatta a hatóságokat, hogy külföldön él, és nem állt szándékában, hogy a laptopot Magyarországra importálja, hanem magával kívánja majd vinni az Egyesült Államokba való visszatérésekor, a vámhatóság lefoglalta a laptopot és büntetőfeljelentést tett a kérelmező ellen csempészet miatt.

8. A Budapesti X. és XVII. Kerületi Ügyészség 2001. április 28-án vádat emelt az ügyben. A vádiratban az ügyész a büntetőeljárásáról szóló 1973. évi I. törvény 102.

HÁBENCZIUS kontra MAGYARORSZÁG ÍTÉLET

szakasz (1) bekezdése alapján indítványozta a laptop lefoglalásának megszüntetését és azt, hogy az elkobzás helyett a vádlott fizesse meg annak értékét.

9. 2001. május 9-én a Pesti Központi Kerületi Bíróság tárgyalás mellőzésével bűnösnek mondta ki a vádlottat a vádpontban, és 23.000 forint összegű (HUF; körülbelül 90 EUR) pénzbüntetést szabott ki vele szemben, valamint további 100.000 HUF (körülbelül 390 EUR), „elkobzás alá eső érték” megfizetése ellenében elrendelte a laptop kiadását.

10. 2001. június 23-án a kérelmező tárgyalás tartását kérvényezte és felmentésért folyamodott.

11. A Bíróság nem tartott tárgyalást és a laptop továbbra is lefoglalás hatálya alatt maradt.

12. 2006. április 24-én a kerületi bíróság megállapította az ügy elévülését, és megszüntette az eljárást. Elrendelte a laptop kiadását. A határozat 2006. június 2-án jogerőre emelkedett.

13. 2006. június 28-án a vámhatóság felhívta a kérelmezőt a laptop visszavételére.

14. A kérelmező közölte, hogy az eljárás ideje alatt visszaköltözött Magyarországra. Magyarországra való visszatérésekor ingóságait, beleértve a laptopot is, vámmentesen hozhatta volna be az országba. Azonban annak kiadása adott körülmények között a vám megfizetéséhez volt kötve. Mivel a laptop eközben műszakilag elavult, és ezáltal értékét veszítette, a kérelmező úgy döntött, hogy átvétel helyett inkább visszajuttatja azt az Egyesült Államokba.

II. VONATKOZÓ HAZAI JOGSZABÁLYOK

15. A büntető törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény kimondja, hogy:

312. §

Csempészet és vámorgazdaság

„(1) Aki

a) vámárut a vámellenőrzés alól elvon, vagy a vámteher, illetve a vámbiztosíték megállapítása vagy beszedése szempontjából lényeges körülmények tekintetében a hatóság előtt valótlan nyilatkozatot tesz (csempészet),

...

vétiséget követ el, és egy évig terjedő szabadságvesztéssel, közérdekű munkával vagy pénzbüntetéssel büntetendő.”

77. §

(1) El kell kobozni azt a dolgot,

d) amelyre a bűncselekményt elkövették ...

...

(2) Ha az elkobzás az elkövetőre a bűncselekmény súlyával arányban nem álló, méltánytalan hátrányt jelentene, feltéve, hogy az elkobzás mellőzését nemzetközi jogi kötelezettség nem zárja ki,

HÁBENCZIUS kontra MAGYARORSZÁG ÍTÉLET

az elkobzás helyett az elkövetőt a dolog értékének, az anyagi eszköz értékének, illetőleg az előny értékének megfelelő összeg megfizetésére kell kötelezni.”

16. A bűncselekmény elkövetésekor hatályos büntetőeljárásról szóló 1973. évi I. törvény kimondta, hogy:

101. §

„(1) A hatóság lefoglalja azt a dolgot, amely...

... elkobozható.

(2) A lefoglalt dolgot a hatóság letétbe helyezi. A megőrzésről egyéb módon kell intézkedni, ha a dolog letétbe helyezésre nem alkalmas vagy ezt más fontos ok indokolja. ...”

102. §

„(1) A lefoglalást meg kell szüntetni, mihamar arra az eljárás érdekében nincs szükség. ...”

353. §

„(1) A tárgyalás mellőzésével hozott végzés ellen fellebbezésnek nincs helye; az ügyész, a vádlott, a védő, a magánfél és az egyéb érdekelt a kézbesítéstől számított nyolc napon belül tárgyalás tartását kérheti. A kérelem alapján a bíróság tárgyalást tart.

...

(3) A tárgyalás eredményétől függően a bíróság az okirati bizonyítékok alapján hozott ítéletet hatályában fenntartja, vagy hatályon kívül helyezi és új határozatot hoz. A vádlott terhére irányuló beadvány hiányában súlyosabb büntetés kiszabásának csak akkor van helye, ha a tárgyaláson olyan új bizonyíték merül fel, amely alapján a bíróság olyan ténymegállapításra jut, amely a cselekmény súlyosabb minősítését vagy a büntetés jelentős mértékű súlyosítását teszi szükségessé. A tárgyaláson hozott ítélet elleni fellebbezésnek a végrehajtásra halasztó hatálya van."

A JOG

I. AZ EGYEZMÉNY 6. CIKKE 1. BEKEZDÉSÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

17. A kérelmező azt sérelmezte, hogy az ellene folytatott büntetőeljárás hossza összeegyeztethetetlen volt az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésében foglalt "ésszerű idő" követelményével.

Az Egyezmény 6. cikk 1. Bekezdésének vonatkozó része kimondja, hogy:

„Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a ... bíróság tisztességesen, nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot ... az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően.”

A. Elfogadhatóság

18. A Kormány nem vitatta a kérelmezőnek az eljárás elhúzódására vonatkozóan tett állítását, de kijelentette, hogy a kérelmező nem nyújtott be kifogást az eljárás elhúzódása miatt.

19. A Bíróság a Kormánynak a hazai jogorvoslati lehetőségek kimerítésének hiányára történő hivatkozásával kapcsolatban megállapítja, hogy a Kormány nem bizonyította, hogy az érintett időszakban elméletben és gyakorlatban a kérelmező számára rendelkezésre állt volna bármiféle hatékony jogorvoslati lehetőség. Ebben a tekintetben a Bíróság megjegyzi, hogy a büntetőeljárás elhúzódása miatti kifogás intézményét (1998. évi XIX. törvény 262/B. §, ld. *Barta and Drajkó v. Hungary*, no. 35729/12, § 10, 17 December 2013) csak 2006. április 1-jei hatállyal vezették be, mindössze egy hónappal a jelen ügy lezárása előtt. Ennek megfelelően a Kormánynak a hazai jogorvoslati lehetőségek kimerítésének hiányára alapított ellenvetését a Bíróság elutasítja.

20. A figyelembe veendő időszak 2001. január 14-én kezdődött és 2006. június 2-án zárult le. Ez alapján 5 év, 4 hónap és 18 napig tartott az eljárás első fokon.

Az ilyen hosszú ideig tartó eljárásra tekintettel a kérelmet elfogadhatónak kell minősíteni.

B. Érdem

21. A Bíróság megismétli, hogy az eljárás hosszának ésszerű voltát az eset körülményeinek tükrében és az alábbi kritériumokra figyelemmel kell megítélni: az ügy bonyolultsága, a kérelmező és az érintett hatóságok magatartása (ld. egyéb hatóságok esetében *Pélissier and Sassi v. France* [GC], no. 25444/94, § 67, ECHR 1999-11).

22. A Bíróság már többször megállapította az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésének megsértését olyan ügyekben, amelyek a jelenlegihez hasonló kérdéseket vetettek fel (ld. pl. *Pelissier and Sassi v. France*, fent hivatkozott; és *Fejes v. Hungary*, no. 7873/03, 11 April 2006).

23. A Bíróság úgy véli, hogy a Kormány nem terjesztett elő olyan tényt vagy meggyőző érvet, amely a Bíróságot a jelen körülmények között eltérő következtetés levonására készítetné. A kérdéssel kapcsolatos esetjogára figyelemmel a Bíróság úgy ítéli meg, hogy az eljárás túlzottan hosszú volt, és nem felelt meg az „ésszerű idő” követelményének.

Ezért az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették.

II. AZ EGYEZMÉNY ELSŐ KIEGÉSZÍTŐ JEGYZŐKÖNYVE 1. CIKKÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

24. A kérelmező azt állította továbbá, hogy laptopjának a lefoglalása a tulajdona használatát érintő jogellenes szabályozásnak minősült, és az Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkének megsértésével járt, amely kimondja, hogy:

„Minden természetes vagy jogi személynek joga van javai tiszteletben tartásához. Senkit sem lehet tulajdonától megfosztani, kivéve, ha ez közérdekből és a törvényben meghatározott feltételek, valamint a nemzetközi jog általános elvei szerint történik.

HÁBENCZIUS kontra MAGYARORSZÁG ÍTÉLET

Az előző bekezdésben foglaltak nem korlátozzák az államok jogát olyan törvények alkalmazásában, melyeket szükségesnek ítélnék ahhoz, hogy a javaknak a köz érdekében történő használatát szabályozhassák, illetőleg az adók, más közterhek vagy bírságok megfizetését biztosítsák."

A Kormány vitatta ezt az álláspontot.

A. Elfogadhatóság

25. A Bíróság megjegyzi, hogy a kérelem nem nyilvánvalóan megalapozatlan az Egyezmény 35. cikkének 3. bekezdés (a) pontja szerinti értelemben. Továbbá megjegyzi, hogy semmilyen más alapon sem elfogadhatatlan. Ezért elfogadhatónak kell nyilvánítani.

B. Érdem

26. A felek egyetértettek abban, hogy a kérelmezőnek az Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkében foglalt, a javai tiszteletben tartásához fűződő jogába beavatkozás történt. A Bíróságnak sincs rá oka, hogy a kérdésben eltérő álláspontot képviseljen. Ebből következően a rendelkezés alkalmazható a jelen ügyben.

27. A Bíróság megismétli, hogy az Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikke három szabályból áll: az első szabály, amelyet az első bekezdés első mondata tartalmaz, egy általános szabály, amely lefekteti a javak tiszteletben tartásához fűződő jogot; a második szabály, amelyet az első bekezdés második mondata tartalmaz, a tulajdontól való megfosztást és annak feltételeit foglalja magában; a harmadik szabály, amelyet a második bekezdés tartalmaz, kimondja, hogy az Állam - többek között - jogosult a javak köz érdekében történő használatának a szabályozására. A második és harmadik szabályt, amelyek a javak szabad élvezetébe való bizonyos beavatkozásokat érintenek, az első szabályban lefektetett általános alapelv fényében kell olvasni (ld., egyéb hatóságok esetében, *Sporrong and Lönnroth v. Sweden*, 23 September 1982, § 61, Series A no. 52; *Iatridis v. Greece* [GC], no. 31107/96, § 55, ECHR 1999-11; *Immobiliare Saffi v. Italy* [GC], no. 22774/93, § 44, ECHR 1999-V; *Broniowski v. Poland* [GC], no. 31443/96, § 134, ECHR 2004-V; *Vistiņš and Perepjolkins v. Latvia* [GC], no. 71243/01, § 93, 25 October 2012; és *Ališić and Others v. Bosnia and Herzegovina, Croatia, Serbia, Slovenia and the former Yugoslav Republic of Macedonia* [GC], no. 60642/08, § 98, 16 July 2014).

28. A Bíróság megjegyzi, hogy a kérelmező laptopjának lefoglalása egy átmeneti intézkedés volt a közösség sérelmére elkövetett jogellenes cselekményből származó vagyontárgy későbbi, esetleg szükségessé váló elkobzásának biztosítása céljából. A megtámadott intézkedés nem járt a vagyontárgy tulajdonjogának átszállásával, így az Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikke második bekezdésében foglalt használat szabályozásnak minősült (ld., mutatis mutandis többek között, *Raimondo v. Italy*, 22 February 1994, § 27, Series A no. 281-A; *Tendam v. Spain*, no. 25720/05, § 47, 13 July 2010; és *JGK Statyba Ltd and Guselnikovas v. Lithuania*, no. 3330/12, §§ 115-117, 5 November 2013).

29. A Bíróság megismétli, hogy a beavatkozás akkor összeegyeztethető az Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkével, ha jogszerű, a köz érdekében áll és arányos, tehát a közérdek és a magánszemély alapvető jogainak védelmére vonatkozó követelmények „egyensúlyban” vannak (ld., egyéb hatóságok esetében, *Beyeler v. Italy* [GC], no. 33202/96, § 107, ECHR 2000-1, és *J.A. Pye (Oxford) Ltd and J.A. Pye (Oxford) Land Ltd v. the United Kingdom* [GC], no. 44302/02, § 75, ECHR 2007-III). Ez a szükséges egyensúly nem áll fenn akkor, ha az érintett személyre egyedi és túlzott teher nehezedik (ld. *Sporrong and Lönnroth v. Sweden*, fent hivatkozott, §§ 69-74).

HÁBENCZIUS kontra MAGYARORSZÁG ÍTÉLET

30. Továbbá a Bíróság megjegyzi, hogy a lefoglalás és elkobzás elkerülhetetlenül károsodással jár. Az Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkéből nem következik az, hogy a kérelmező felmentése vagy a büntetőeljárás megszüntetése önmagában jogalapot szolgáltatna arra, hogy a kérelmező a nyomozás ideje alatt lefoglalt vagyontárgyában az ez idő alatt keletkezett károk megtérítését kérje. Azonban ez a szükségszerű kár nem haladhatja meg az elkerülhetetlen mértéket (ld. *mutatis mutandis*, *Raimondo v. Italy*, fent hivatkozott, §33; *Novikov v. Russia*, no. 35989/02, § 46, 18 June 2009; és *Tendam v. Spain*, fent hivatkozott, § 50).

31. A felek nem vitatták, hogy a beavatkozásra törvényi előírás alapján, közérdekből került sor. A Bíróságnak nincs oka arra, hogy eltérő megállapításra jusson.

32. A kérelmező azt állította, hogy a tulajdonát érintő „használat szabályozása” szükségtelen és aránytalan volt. Arra hivatkozott, hogy a hatóságoknak tudniuk kellett volna, hogy a számítógépek hamar elavulnak; ezért a laptopjának a lefoglalása során különös körültekintéssel kellett volna eljárni és az eljárást fel kellett volna gyorsítani. Álláspontja szerint lehetséges lett volna az 1973. évi I. törvény 101. szakasz (2) bekezdése alapján, hogy a hatóságok a lefoglalt laptopra ne biztosítékként tekintsenek, és hogy az eljárás befejezéséig a megőrzés kötelezettségével azt a birtokában hagyják.

33. A Kormány vitatta ezt az álláspontot, és hozzátette, hogy a lefoglalást haladéktalanul megszüntették, amikor már nem volt rá szükség az eljárásban.

34. A Bíróság megjegyzi, hogy a lefoglalás megszüntetését már a vádiratban is kezdeményezték (benyújtva 2001. április 28-án, ld. 8. bekezdés fent). Továbbá, az a tény is megerősíti a lefoglalás szükségtelenségét, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2001. május 9-én hozott határozatában - amely az elévülés következtében nem emelkedett jogerőre - nem rendelkezett a laptop lefoglalásról, hanem a kérelmezőt a laptop „elkobzás alá eső értékének”, megfizetésére kötelezte, amely a laptop vételárának kevesebb, mint egynegyede.

35. A Bíróság megjegyzi továbbá, hogy a büntetőeljárásról szóló 1973. évi I. törvény 353. szakasz (3) bekezdésében foglalt szabály jelentősen leszűkíti a tárgyalás mellőzésével hozott határozat újratárgyalásakor annak lehetőségét, hogy a terhelt ellen benyújtott beadvány hiányában (amint ez volt a helyzet a kérelmező esetében is) a büntetést súlyosítani lehessen. Mindazonáltal, még abban az esetben is, ha a hatóságok feltételezték, hogy az újratárgyalás eredményeként súlyosabb büntetés kiszabására is sor kerülhet (elrendelve a szükséges lefoglalás fenntartását), lehetőségük volt arra, hogy az eljárás befejezéséig gondoskodjanak a laptop megőrzéséről anélkül, hogy biztosítékként kezelnék azt.

36. Ezen körülmények elegendőek ahhoz, hogy a Bíróság arra a megállapításra jusson, hogy a kérelmező laptopjának öt évig tartó, tehát 2006. június 2-ig történő lefoglalása a kérelmezőre egyedi és túlzott terhet rótt, felborítva a tulajdon védelméhez fűződő követelmények és a közérdek közötti „tisztes egyensúlyt”.

Ezért az Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkét megsértették.

III. AZ EGYEZMÉNY TOVÁBBI ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

37. A kérelmező sérelmezte továbbá, hogy megfosztották a tisztességes és nyilvános tárgyaláshoz való jogától és attól a lehetőségtől, hogy tisztázza magát az ellene felhozott vádak alól.

38. Ami a kérelmező panaszának azon részét érinti, hogy nem tudta magát tisztázni az ellene felhozott vádak alól, a Bíróság felidézi, hogy az Egyezmény 6. cikkében nem

szerepel a büntetőeljárás meghatározott kimeneteléhez, tehát a vádemelést követő felmentő vagy marasztaló ítélethez fűződő jog (ld. *Kart v. Turkey* [GC], no. 8917/05, § 68, ECHR 2009 (extracts)).

Ezért az a panasz nyilvánvalóan alaptalan az Egyezmény 35. cikke 3. bekezdésének a) pontja szerinti értelemben, s ezt az Egyezmény 35. cikkének 4. bekezdése alapján el kell utasítani.

39. A panasznak az eljárás tisztességtelenségére és a nyilvános tárgyalás hiányára vonatkozó részével kapcsolatban a Bíróság megjegyzi, hogy az általános szabály szerint az, akinek ügyében a büntetőeljárást megszüntették, nem hivatkozhat az Egyezmény megsértésére, amelyre állítása szerint az ellene folytatott eljárás során került sor (ld. *Osmanov and Husseinov v. Bulgaria* (dec.), no. 54178/00, 4 September 2003 és *Komyakov v. Russia* (dec.), no. 7100/02, 8 January 2009). Ezért a kérelmező nem hivatkozhat az Egyezmény megsértésére.

Ebből következően ez a panasz nyilvánvalóan alaptalan az Egyezmény 35. cikke 3. bekezdésének a) pontja szerinti értelemben, s ezt a részt az Egyezmény 35. cikkének 4. bekezdése alapján el kell utasítani.

IV. AZ EGYEZMÉNY 41. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

40. Az Egyezmény 41. Cikke kimondja:

„Ha a Bíróság az Egyezmény vagy az ahhoz kapcsolódó jegyzőkönyvek megsértését állapítja meg és az érdekelt Magas Szerződő Fél belső joga csak részleges jóvátételt tesz lehetővé, a Bíróság – szükség esetén – igazságos elégtételt ítél meg a sértett félnek.”

A. Károk

41. A kérelmező 1.500 euró (EUR) (ld. a 6. bekezdésben fent) vagyoni, és 6.000 EUR nem vagyoni kártérítést követelt.

42. A Kormány túlzottnak ítélte ezen igényeket.

43. A Bíróság méltányossági alapon összevontan 4.000 EUR vagyoni és nem vagyoni kártérítést ítél meg ilyen címen.

B. Költségek és kiadások

44. A kérelmező további 1.300 EUR-ot követelt a Bíróság előtt felmerült költségek és kiadások megtérítésére. Ez az összeg megfelel az ügyvédje által számlázandó, 100 EUR összegű óradíjért végzett tizenegy órányi jogi munka díjának és 200 EUR adminisztrációs költségnek.

45. A Kormány vitatta az igényt.

46. A Bíróság esetjoga alapján a kérelmezők a költségekre és kiadásokra annyiban jogosultak, amennyiben azok ténylegesen és szükségszerűen felmerültek és összecszerúságukban ésszerűek. Jelen esetben a Bíróságnál lévő iratok és a fenti feltételek alapján a Bíróság indokoltnak tartja a kérelmező részére a teljes összeg megítélését.

HÁBENCZIUS kontra MAGYARORSZÁG ÍTÉLET

C. Késedelmi kamat

47. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális kölcsönkamatán kell alapulnia, s ahhoz további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG

1. Az eljárás túlzott hosszával, valamint a lefoglalással kapcsolatos panaszt egyhangúlag elfogadhatónak, a kérelem többi részét elfogadhatatlannak *nyilvánítja*;
2. Egyhangúlag *megállapítja*, hogy az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették (az eljárás hossza);
3. *Megállapítja* hat szavazattal egy ellenében, hogy az Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkét megsértették;
4. *Megállapítja* hat szavazattal egy ellenében,
 - (a) hogy az alperes Államnak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, a kérelmező számára alperes Állam nemzeti valutájában a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával meg kell fizetnie:
 - (i) vagyoni és nem vagyoni kár tekintetében összevontan 4.000 (négyezer) EUR-ot, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét;
 - (ii) a kérelmező számára költségek és kiadások tekintetében együttesen 1.300 (ezerháromszáz) EUR-ot, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét;
 - (b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összegek után;
5. Egyhangúlag elutasítja a kérelmező igazságos elégtétellel kapcsolatos további igényét.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2014. október 21-én, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77.§ 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Stanley Naismith
Szekció Hivatalvezető

Guido Raimondi
Elnök

Az Egyezmény 45. cikk 2. bekezdésével és a Bíróság Eljárási Szabályzata 74. cikk 2. bekezdésével összhangban Spano bíró különvéleményét az ítélethez csatolták.

G.R.A.
S.H.N.

HÁBENCZIUS kontra MAGYARORSZÁG ÍTÉLET

SPANO BÍRÓ RÉSZLEGES ELLENVÉLEMÉNYE

Az Egyezményt érintő, egyetlen, érdemben megvizsgálandó kérdés a kérelmező ellen folytatott büntetőeljárás hosszához kapcsolódik. Ezért egyetértek azzal, hogy a Bíróság megállapította az Egyezmény 6. cikk 1. bekezdésének megsértését. Azonban a többségnek az Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikke megsértésének megállapítására irányuló jogi érvelését illetően, amely azon alapul, hogy a kérelmező laptopjának „öt vagy annál is hosszabb ideig tartó ...” lefoglalása a kérelmezőre „egyedi és túlzott terhet rótt” (ld. az ítélet 36. bekezdése), nem értem, hogy ez az érvelés mennyiben tekinthető elkülöníthetőnek és különállónak az Egyezmény 6. cikk 1. bekezdés megsértése megállapításának alapjául szolgáló jogi érveléstől. Továbbá, az ügy tényei alapján a nemzetközi emberi jogi egyezményekben foglalt tulajdonjog alapjogi védelmének megsértése nem állapítható meg.